



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **REMA AOS, a.s.**, IČO 04675151
se sídlem Antala Staška 510/38, Praha 4
zastoupený advokátem JUDr. Mgr. Tomášem Sequensem
se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

za účasti: **EKO-KOM, a.s.**, IČO 25134701
se sídlem Na Pankráci 1685/17, Praha 4
zastoupený advokátem Mgr. et. Mgr. Janem Kořánem
se sídlem Opletalova 1015/55, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 30. 6. 2017, č. j. 1602/M/17, 43952/ENV/17, sp. zn. R/3497,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 30. 6. 2017, č. j. 1602/M/17, 43952/ENV/17, sp. zn. R/3497, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou zástupce žalobce JUDr. et Mgr. Tomáše Sequense, advokáta.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut jeho rozklad a bylo potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2017, č. j. 3213/ENV/17 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci odepřeno poskytnutí projektu zajištění sdruženého plnění povinnosti zpětného odběru a využití odpadu z obalů, který společnost EKO-KOM, a. s. připojila ke své žádosti o vydání rozhodnutí o autorizaci k zajišťování sdruženého plnění (dále jen „projekt zúčastněné osoby“), o nějž žalobce žádal dle zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfŽP“), neboť zpřístupnění vylučovaly předpisy o ochraně obchodního tajemství [§ 8 odst. 1 písm. d) InfŽP].
2. V žalobě žalobce obecně uvedl, že byl ke dni podání žaloby žadatelem o vydání autorizace k zajištění sdruženého plnění (dále jen „Autorizace“) dle § 17 zákona č. 477/2001 Sb., zákona o obalech a o změně některých zákonů (zákon o obalech), čímž by se stal autorizovanou obalovou společností, když dosud je jediným držitelem Autorizace zúčastněná osoba. Účastníkem správního řízení o Autorizaci je rovněž zúčastněná osoba, přílohou žalobcovy žádosti byl jeho projekt.
3. Následně k žalovanému podala společnost Interseroh Czech a.s., která má prakticky totožný předmět podnikání a sama byla v minulosti neúspěšným žadatelem o vydání Autorizace, žalovanému žádost o informace dle InfŽP, a to projektu žalobce. I přes výslovný nesouhlas žalobce žalovaný této žádosti vyhověl a poskytl podstatnou část projektu žalobce. Naproti tomu napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl podstatnou část žádosti žalobce, a to navzdory tomu, že se skutkově jednalo o obdobnou věc.
4. Žalobce považuje rozhodnutí za neúplné, neboť správní orgány nerozhodly o celé žádosti žalobce, nýbrž se omezily jen na její část. Žalobce totiž žádal o zpřístupnění projektu zúčastněné osoby včetně všech jeho pozdějších změn. Tyto však správní orgány ani nezpřístupnily, ani výslovně nerozhodly o odepření poskytnutí, přestože existují, což dokládá informace na webových stránkách a textace prvostupňového rozhodnutí. Žalobce dodal, že napadené rozhodnutí účelově tvrdí, že žádost byla omezena na změny projektu zúčastněné osoby učiněné v průběhu řízení o její Autorizaci, leč žalobce jednoznačně žádal všechny pozdější změny.
5. Žalobce dále odmítl závěr správních orgánů, že odepřené informace naplnily všechny zákonné znaky obchodního tajemství, včetně subjektivního znaku obchodního tajemství - zajištění utajení těchto skutečností ze strany jejich vlastníka, zúčastněné osoby [§ 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, (dále jen „OZ“)]. Vlastník musí přijmout určitá opatření, která efektivně zabrání zpřístupnění daných skutečností třetím osobám (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2008, sp. zn. 32 Odo 1568/2006). Nestačí, pokud je taková skutečnost za obchodní tajemství vlastníkem pouze označena (rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 27. 3. 2008, sp. zn. 7 As 24/2007, či ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. 5 Afs 48/2013). Správní orgán proto musí vždy zkoumat, zda jsou naplněny všechny znaky obchodního tajemství, na což ovšem správní orgány rezignovaly a pouze odkázaly na nijak neupřesněné prohlášení zúčastněné osoby, že tak činí. Chybný je též závěr napadeného rozhodnutí, že správní orgán se sice nemůže spolehnout na pouhé označení určité skutečnosti coby obchodního tajemství jejím vlastníkem, může však vyjít z pouhého sdělení, že vlastníka ohledně subjektivní stránky obchodního tajemství – utajování, zkoumá-li řádně ostatní podmínky obchodního tajemství. Jde o dezinterpretaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, sp. zn. 7 As 24/2007, ke všem znakům obchodního tajemství je třeba přistupovat totožně.

6. Žalobce dále namítl porušení zásady legitimního očekávání, poněvadž správní orgány rozhodovaly ve skutkově obdobných případech odlišným způsobem, tedy žalovaný neposkytl žalobci téměř žádné informace o projektu zúčastněné osoby (až na část o finančním zajištění), ale naopak poskytl takřka všechny informace o projektu žalobce společnosti Interseroh Czech a.s. (vyjma informací o finančním zajištění). Projekt žalobce přitom ani není zcela hotov a v průběhu řízení jistě dozná změn, tudíž se ani nejedná o informaci dle InfŽP. V obou případech k dotazu žalovaného dotčené osoby sdělily, že projekty jsou chráněny obchodním tajemstvím v celém rozsahu, přesto žalovaný postupoval odlišně, sdělení žalobce dokonce označil za účelové. Žalobce dodal, že zúčastněná osoba je jediným držitelem Autorizace, její projekt ve znění všech změn a doplnění by proto měl být poskytnut veřejnosti za účelem prověření, zda aktuální způsob realizovaného sdruženého plnění je v souladu s tímto projektem, a zda jsou naplňovány zákonem chráněné zájmy. K tomu následně žalobce provedl komparaci textu napadeného rozhodnutí a rozhodnutí vůči společnosti Interseroh Czech a.s., které se mnoha ohledech v odůvodněné shodují, přesto vedou k jiným rozhodnutím.
7. Diskriminační postup žalovaného shledával žalobce také v tom, že on se svou žádostí domáhal historických informací z ukončeného správního řízení z roku 2002, u nichž lze již z tohoto důvodu pochybovat, že naplňují znaky obchodního tajemství, zatímco třetímu subjektu byly poskytnuty totožné informace týkající se žalobce, ač se jedná o aktuální informace z dosud neukončeného správního řízení. V tomto řízení o Autorizaci nadto žalovaný přiznal zúčastněné osobě postavení účastníka, tudíž jsou zúčastněné osobě známy informace o projektu žalobce, kterému jsou naopak odpírány informace o projektu zúčastněné osoby.
8. Žalobce též nesouhlasil s tvrzením, že důvodem pro odlišný postup byla skutečnost, že žalobce ve své žádosti o vydání rozhodnutí o Autorizaci označil jen určitou část projektu za neveřejnou. Rozdělení části projektu žalobce na veřejnou a neveřejnou reflektovalo skutečnost, že účastníkem řízení je potenciální přímý konkurent žalobce – zúčastněná osoba, která má z titulu svého účastenství přístup do všech podkladů rozhodnutí. Žalobce hodlal zúčastněné osobě zpřístupnit pouze ty části svého projektu žalobce, které jsou nezbytné pro posouzení otázky, zda udělením Autorizace žalobci nebude ohrožena dosavadní úroveň zpětného odběru, coby zákonná podmínka, pro jejíž posouzení bylo ostatně připuštěno účastenství zúčastněné osoby. Dané rozdělení projektu žalobce však nebylo zamýšleno tak, že žalovaný byl oprávněn jej poskytovat třetím subjektům.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K tezi žalobce, že nebylo rozhodnuto o celé jeho žádosti, žalovaný uvedl, že § 9 odst. 3 InfŽP stanoví právní fikci vydání negativního rozhodnutí pro případ, byť částečného, neposkytnutí informace, nemůže tak nastat situace, kdy by o části žádosti nebylo rozhodnuto.
10. Nicméně v projednávané věci měl žalovaný za to, že žádost vyřídil v celém rozsahu. Žalobce ve své žádosti vymezil, že žádá informace o řízení o vydání Autorizace zúčastněné osobě (pro něž zavedl zkratku „Řízení“), načež upřesňuje, že žádá poskytnutí projektu zúčastněné osoby „a to včetně všech jeho pozdějších změn (dále jen „Projekt“), a pokud byl Projekt v průběhu Řízení změněn, poskytnutí Projektu v rozsahu jeho změn“. Z textu žádosti je tak zřejmé, že rozsah informací byl omezen pouze na řízení o vydání rozhodnutí o Autorizaci, žalovaný proto žalobci zpřístupnil projekt zúčastněné osoby včetně doplnění, k nimž došlo v průběhu řízení o Autorizaci zúčastněné osoby (vyjma znečitelněných částí).
11. Žalovaný nezasíral, že po vydání rozhodnutí o Autorizaci zúčastněné osoby byla vedena jiná řízení vztahující se k ní. Nebyla to však řízení o vydání rozhodnutí o Autorizaci, neboť zákon o obalech zná též řízení o prodloužení platnosti rozhodnutí o Autorizaci (§ 17 odst. 7 zákona o obalech) a řízení o změně rozhodnutí o Autorizaci (§ 25 zákona o obalech). Tato řízení nelze zaměňovat s řízením o vydání rozhodnutí o Autorizaci.
12. Co se týče zajišťování utajování skutečností, které jsou obchodním tajemstvím, u projektu zúčastněné osoby žalovaný podotkl, že napadené rozhodnutí podrobně rozvádí, v čem spatřuje naplnění všech znaků obchodního tajemství u všech znečitelněných údajů. Ve svém vyjádření ze dne 22. 12. 2016 zúčastněná osoba sdělila, že její projekt je chráněn i proti internímu zneužití a je přístupný pouze několika určeným zaměstnancům. Jak na základě prohlášení zúčastněné osoby o tom, že její projekt je obchodním tajemstvím, tak na základě jejího konkrétního konání má žalovaný požadavek zajištění utajení „odpovídajícím způsobem“ za naplněný. Žalovaný tak, nikoli jen formálně, zkoumal veškeré znaky obchodního tajemství. Za absurdní označil žalovaný výklad, že by povinný subjekt měl konkrétně zjišťovat, zda opatření přijatá vlastníkem obchodního tajemství jsou skutečně funkční, to je zcela mimo možnosti povinného subjektu.
13. Stran tvrzení žalobce, že žalovaný ve skutkově obdobných případech rozhodl odlišným způsobem, žalovaný nezpochybnil, že předmět obou řízení (společnost Interseroh Czech a.s. žádající o informaci o projektu žalobce; žalobce žádající o informaci o projektu zúčastněné osoby) je věcně shodný. Ačkoli projekt, jenž je připojován k žádosti o vydání rozhodnutí o Autorizaci, má obsahovat zákonem předpokládané části [§ 17 odst. 3 písm. e) zákona o obalech], je zřejmé, že se jednotlivé projekty předkládané zájemci o vydání Autorizace budou obsahově lišit. Projekt žalobce a projekt zúčastněné osoby se liší mírou podrobnosti, rozpracovanosti i mírou obecnosti, resp. konkrétnosti navržených řešení, žalovaný proto v obou případech individuálně hodnotil, zda skutečnosti uvedené v projektu naplňují všechny znaky obchodního tajemství.
14. Pakliže žalobce vyžadoval respektování zásady legitimního očekávání, žalovaný připomněl, že zpřístupnění projektu žalobce společnosti Interseroh Czech a.s. (se znečitelněnými částmi) bylo předmětem soudního řízení, v němž soud označil projekt žalobce za obchodní tajemství jako celek a jeho zpřístupnění společnosti za nezákonný zásah (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2017, č. j. 8 A 214/2016-73).
15. Ohledně zájmu na veřejném dohledu nad realizací projektu žalovaný poznamenal, že dohled nad činností autorizované obalové společnosti vykonává dle § 24 zákona o obalech

žalovaný, přičemž veřejnost samozřejmě může podávat podněty k výkonu dohledu. Podrobné a zásadní požadavky na činnost autorizované obalové společnosti jsou v konsolidovaném znění výrokových částí rozhodnutí týkajících se Autorizace vydané zúčastněné osobě veřejně dostupné na webu žalovaného.

16. Žalovaný dále považoval komparaci obou předmětných rozhodnutí za selektivní, žalobce vybral pasáže popisující vyjádření dotčených subjektů a též obecné pasáže (definice obchodního tajemství aj.), naproti tomu jiné, odlišující části odůvodnění opomněl. Žalovaný v obou případech s přihlédnutím k dosavadní judikatuře nehodnotil projekty jako celek, nýbrž pouze skutečnosti (informace) v projektech uvedené, z toho hlediska, zda splňují pojmové definiční znaky stanovené zákonem (např. rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 7 Ca 30/2003-39, či rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. A 2/2003-73). Pokud žalovaný prohlásil postup žalobce, který označil celý svůj projekt za obchodní tajemství, za účelový, stalo se tak na základě toho, že žalobce již při podání své žádosti o vydání Autorizace označil v projektu informace, které považuje neveřejné a explicitně je nazval obchodním tajemstvím, nikoli tedy celý projekt (zúčastněná osoba označila za obchodní tajemství celý svůj projekt). Argument, že označení určitých částí projektu žalobce jako neveřejných bylo motivováno zabráněním přístupu zúčastněné osobě, coby účastníkovi řízení o Autorizaci žalobce, v případě jejího nahlížení do správního spisu, neobstojí, neboť dle § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, není obchodní tajemství důvodem pro omezení práva účastníka řízení nahlížet do spisu.
17. Žalovaný podotkl, že datum pořízení projektu (u zúčastněné osoby rok 2002) a skutečnost, že řízení již bylo ukončeno, není důvodem pro zpochybnění naplnění znaků obchodního tajemství. Žalobce by mohl získat neoprávněnou konkurenční výhodu, těžit z know-how jiného subjektu.

Další vyjádření

18. Zúčastněná osoba se ve svém vyjádření ztotožnila s argumenty žalovaného a upozornila na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2017, č. j. 8 A 214/2016-73.
19. Nesouhlasila s tezí žalobce, že poskytnutím projektu zúčastněné osoby má být realizován veřejný dohled nad jejím projektem, poněvadž je jediným držitelem Autorizace. Naopak tím spíše by měl být její projekt (část obsahující obchodní tajemství) chráněn, jelikož obsahuje její know-how vycházející z reálného fungování systému zpětného odběru a využití odpadů z obalů, který na dobrovolné bázi fungoval již před přijetím zákona o obalech. Zúčastněná měla za to, že ve svém vyjádření ze dne 22. 12. 2016 popsala, proč jsou jednotlivé části i celek projekt obchodním tajemstvím, včetně znaku subjektivního – utajování. O tom, že se jedná o utajované skutečnosti, svědčí i opakovaná snaha některých subjektů tyto informace získat.
20. Důvodem pro zamítnutí žaloby je dle zúčastněné osoby také to, že její projekt obsahuje informace, které byly žalovanému předány, aniž by k tomu byla povinna, totiž v rámci dobrovolně předložené žádosti o Autorizaci, žádost o informaci je tak třeba odeprít dle § 8 odst. 2 písm. a) InfŽP.
21. Závěrem zúčastněná osoba dodala, že byla ochotná umožnit žalobci nahlédnout do některých částí svého projektu, a to mimo režim InfŽP, zavázal-li by se žalobce k zachování důvěrnosti, čehož žalobce nevyužil.

22. Žalobce v replice setrval na žalobních bodech a své argumentaci. Z žalobcova rozkladu muselo být žalovanému zřejmé, že se žalobce dožaduje projektu zúčastněné osoby včetně všech změn, tj. v podobě, která byla podkladem pro pozdější rozhodnutí o prodloužení či změnu Autorizace. Rozklad též mohl být alternativně posouzen jako samostatná žádost o informaci.
23. Dále žalobce znovu akcentoval, že informace, kterých se dožaduje, jsou 18 let staré, týkají se např. stavu sběru různých surovin, vnímání třídění odpadů veřejností, dopadů nákladů na spotřebitele aj., stěží tak mohou splňovat objektivní znak obchodního tajemství. Žalobce poukázal na judikát Soudního dvora Evropské unie ze dne 14. 3. 2017 ve věci C-162/15 P, dle něhož nejsou ani tajné, ani důvěrné takové informace, které byly tajné, nebo důvěrné, ale jsou již starší pěti let, a proto musí být považovány za historické, ledaže by výjimečně bylo prokázáno, že i přes svou zastaralost tyto informace nadále představují zásadní znaky obchodního postavení.
24. I kdyby však požadované informace splňovaly všechny znaky obchodního tajemství, musí se žalovaný vypořádat s výjimkami stanovenými InfŽP, zejm. jeho § 8 odst. 4 písm. a), dle něhož není porušením obchodního tajemství zpřístupnění informace, týká-li se působení provozní činnosti podnikatele na životní prostředí. Žalovaný je rovněž povinen poměřit právo na ochranu obchodního tajemství a právo na informace o životním prostředí, včetně veřejného zájmu na kontrole veřejné moci a kvazi-monopolního podniku zúčastněné osoby.
25. V kontextu unijního práva má zúčastněná osoba postavení systému rozšířené odpovědnosti výrobce. Tzv. legislativní balíček oběhového hospodářství, klade zvýšené nároky na transparentnost těchto systémů. V novém znění směrnice o odpadech (2008/98/ES) jsou v čl. 8a stanoveny obecné minimální požadavky pro systémy rozšířené odpovědnosti výrobce a právě transparentnost je jedním z nich. Nutnost transparentnosti kolektivního systému (autorizovaných obalových společností) zdůrazňuje také Úřad pro ochranu hospodářské soutěže ve svém stanovisku ze dne 27. 9. 2017, č. j. ÚOHS-P0499/2017/KD-27804/2017/852/LDu.
26. Dle žalobce je nutno zohlednit princip jednotnosti podmínek a rovného přístupu. Zúčastněná osoba je vedlejším účastníkem řízení o všech žádostech o vydání Autorizaci, a to dle § 17 odst. 4 zákona o obalech. Tímto ustanovením je ostatně odůvodňován požadavek žalovaného na sladění konceptu sdruženého plnění povinností žadatelů se stávající autorizovanou obalovou společností - zúčastněnou osobou, která tak má ve správních řízeních přímý přístup k veškerým informacím o záměrech uchazečů o Autorizaci, kterým je však ze strany žalovaného přístup k informacím o činnosti jediné autorizované obalové společnosti odpírán. Zúčastněná osoba dle názoru žalobce porušuje i zvláštní odpovědnost ve smyslu unijního práva, která je kladena na soutěžitele v dominantním postavení. Dle SDEU chování takového soutěžitele nesmí být na újmu účinné a nenarušené hospodářské soutěži na vnitřním trhu. Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 Afs 15/2012-102, dovodil zvláštní odpovědnost dominantního podniku, přičemž zdůraznil mimořádnou závažnost zneužívajícího jednání kvazi-monopolního podniku v citlivém období rodících se konkurenčních vztahů.
27. Žalobce odmítl argument žalovaného, že jelikož jde v případě zúčastněné osoby o projekt, na základě něhož byla udělena Autorizace, mohl by žalobce zpřístupněním znečitelněných částí tohoto projektu získat neoprávněnou konkurenční výhodu, těžit z know-how jiného

subjektu. Naopak právě z tohoto důvodu musí být projekt zúčastněné osoby, podle něhož je vykonávána činnost mající reálný dopad na životní prostředí, zpřístupněn, a to v plném rozsahu [§ 8 odst. 4 písm. a) InfŽP], či alespoň v podstatně širším rozsahu, než jak je tomu u projektu žalobce, který představuje až do udělení Autorizace pouze plán činnosti. Pokud žalovaný uvádí, že získání informací by konkurenčním subjektům usnadnilo zpracování žádosti o vydání rozhodnutí o autorizaci, zlepšilo předpoklady pro získání autorizace a umožnilo provozovat efektivní systém, je žalobce přesvědčen o tom, že přístup žalovaného jakožto veřejnoprávního regulátora pro danou oblast je od základu chybný a diskriminační a zcela se míjí nejen se smyslem kontroly činnosti autorizované společnosti, na niž poukazuje sám žalovaný, ale - dle názoru žalobce - též se smyslem celé právní regulace činnosti autorizované obalové společnosti, jímž je provozování efektivního systému zajištění zpětného odběru a využití odpadu z obalů. Cílem činnosti žalovaného má být právě dosažení stavu, kdy danou službu bude zajišťovat optimální počet autorizovaných společností s vynaložením co nejnižších celkových nákladů. Žalovaný však na místo toho nejprve žalobci uložil - coby podmínku udělení autorizace - prokázání sladění konceptu sdruženého plnění povinností zpětného odběru s projektem zúčastněné osoby, aby pak k žádosti žalobce o poskytnutí informací o projektu zúčastněné osoby převážnou část informací poskytnout odepřel s odkazem na údajné obchodní tajemství.

28. Tento postup žalovaného může být chápán až coby porušení povinností dle § 19a odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), neboť jím žalovaný aktivně přispívá k neúnosnému zvyšování vstupních bariér a ke zvýhodnění určitého soutěžitele a k narušení hospodářské soutěže jako celku, případně může být chápáno i jako porušení povinností stanovených čl. 4 Smlouvy o Evropské unii.
29. Žalobce k tomu dále poukázal na omezení autorizované společnosti v porovnání s běžnými „komerčními“ akciovými společnostmi dle § 17 odst. 4, § 20 odst. 2 a § 21 zákona o odpadech. Taktéž Úřad pro ochranu hospodářské soutěže ve svém stanovisku ze dne 14. 8. 2013 akcentoval neziskovost autorizovaných společností a vyjádřil znepokojení nad stavem soutěžního prostředí v oblasti poskytování služeb kolektivního sběru. Tuto argumentaci posléze zohlednil žalovaný v rozhodnutí ze dne 20. 2. 2014, č. j. 90010/ENV/13, jímž došlo ke změně rozhodnutí o Autorizaci osoby zúčastněné na řízení, v jejímž rámci byla formulována některá omezení pro činnost zúčastněné osoby.
30. Dle žalobce proto zúčastněnou osobu nelze považovat za klasický podnikatelský subjekt, jehož obchodní tajemství existuje ve standardním rozsahu. Žalobce dodal, že zúčastněnou osobu samu lze dokonce považovat za povinný subjekt dle § 2 písm. b) bod 3 InfŽP, jelikož se jedná o právnickou osobu pověřenou správním úřadem (žalovaným) poskytováním služeb, které ovlivňují životní prostředí.
31. V duplice žalovaný zopakoval, že žádost žalobce byla vypořádána v celém rozsahu, rozkladem nelze obsah prvoinstančně vyřízené žádosti rozšiřovat. Tvrdí-li žalobce, že rozklad měl být posouzen jako nová žádost o informace o životním prostředí, pak žalovaný znovu upozorňuje, že v případě nevyřízení takové žádosti by nastala fikce vydání negativního rozhodnutí, které by mohlo být napadeno rozkladem, k čemuž však nedošlo, tudíž by případná nevyřízená žádost nemohla být předmětem vedeného soudního řízení.
32. Ohledně stáří požadovaných informací a žalobcem odkazovaného judikátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 14. 3. 2017 ve věci C-162/15 P, žalovaný uvedl, že stáří

informace může hrát roli v posouzení naplnění znaku konkurenční významnosti. Žalovaný dospěl k závěru, že tento znak byl u všech znečitelněných informací naplněn. Připustil, že zastaralost informace může být např. u dat schůzek, míst, kde se schůzky konaly, plánovaných zvýšení cen (skutečnosti posuzované Soudním dvorem Evropské unie), relevantním faktorem při hodnocení konkurenční významnosti informací, nicméně údaje znečitelněné žalovaným neztratily konkurenční významnost v době vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že i údaje o stavu sběru skla, kovů, plastů atd. (jak zmiňuje žalobce) jsou součástí know-how autorizované společnosti, do jehož vytvoření investovala své úsilí a finanční prostředky a z něhož vychází při tvorbě své obchodní politiky.

33. Pro úplnost žalovaný připomněl, že ani v nové směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/943 o ochraně nezveřejněného know-how a obchodních informací (obchodního tajemství) před jejich neoprávněným získáním, využitím a zpřístupněním, není faktor času (stáří informace) zakotven jako určující kritérium pro to, zda informace je obchodním tajemstvím, či nikoli.
34. Žalovaný odmítl tezi žalobce, že se nezabýval výjimkami z ochrany obchodního tajemství dle InfŽP (str. 39-41 prvostupňového rozhodnutí), a vážením obou žalobcem zmíněných veřejných zájmů (str. 41-42 téhož rozhodnutí). Výjimka dle § 8 odst. 4 písm. a) InfŽP se vztahuje k provozním vlivům (emise nebo jiné působení provozní činnosti na životní prostředí, tj. hluk, vibrace, pachy, kouř, páry, stínění/světlo, nebo ionizující záření), nikoli na všechny informace týkající se provozní činnosti. Žádná ze znečitelněných informací přitom nespadá do takto vymezeného rozsahu.
35. Žalovaný potvrdil, že zúčastněná osoba je v současné době jediným držitelem Autorizace. To však nic nemění na skutečnosti, že jde o soukromou akciovou společnost, která není provozována či ovládána státem ani územně samosprávným celkem, a to ani zčásti. Podstatné informace publikuje společnost EKO-KOM, a.s., na svých internetových stránkách, kde lze nalézt informace k uzavíraným smlouvám, informace o fungování a výsledcích systému, zveřejňovány jsou každoroční výroční shrnutí. Žalovaný neshledává důvod ke zpřístupnění know-how zúčastněné osoby.
36. Co se týče nové evropské legislativy, pro oblast nakládání s obaly a odpady z obalů bude transponována novelou zákona o obalech, která je v současné době projednávána Parlamentem ČR, jenž však rozhodně neukládá všem evropským organizacím zajišťujícím plnění povinností výrobců povinnost zveřejňovat své know-how a obchodní tajemství.
37. Účelem kooperace autorizovaných společností má dle žalovaného být harmonizace podmínek zajišťování sdruženého plnění. K takové harmonizaci může dojít pouze vzájemným jednáním subjektů (podle projednávané výše citované novely zákona o obalech se tak bude dít za účasti žalovaného). Kooperace předpokládá dvoustranné jednání, avšak jistě jí není míněn postup, kdy žalovaný zpřístupní obchodní tajemství jednoho subjektu jinému subjektu. Žalovaný zdůrazňuje, že právními předpisy není uchazečům o vydání rozhodnutí o autorizaci uložena povinnost prokázat sladění projektu žalobce s projektem zúčastněné osoby, jak uvádí žalobce. Ve správním řízení o vydání Autorizaci musí projekt žadatele poskytnout záruky, že mimo jiné neohrozí zajišťování plnění povinností zpětného odběru a využití realizované jinými osobami. K naplnění tohoto požadavku není nutné znát obchodní tajemství stávající autorizované obalové společnosti, dostatek informací je veřejně dostupných.

38. Žalovaný nerozporoval, že zúčastněná osoba má postavení účastníka řízení o vydání autorizace dle § 17 zákona o obalech. Postavení účastníka řízení je ovšem z hlediska práva zcela odlišné od osoby domáhající se zpřístupnění informace dle informačních zákonů.
39. Úkolem žalovaného není zajistit optimální počet autorizovaných obalových společností, nýbrž nastavit takové fungování systému, aby byly plněny cíle odpadového hospodářství a respektovány požadavky právních předpisů. Pokud projekt uchazeče o vydání Autorizace nesplňuje zákonné náležitosti a neposkytuje záruky, že sdružené plnění bude provozováno řádně, žalovaný autorizaci udělit nemůže. K narušení hospodářské soutěže by naopak došlo, pokud by žalovaný zpřístupnil know-how subjektu provozujícího stávající systém subjektu jinému, kterého by tak neoprávněně zvýhodnil.
40. Žalovaný má samozřejmě zájem na tom, aby systém sdruženého plnění byl provozován efektivně. Nicméně nemůže zvýhodňovat uchazeče o provozování takového systému tím, že jim zpřístupní obchodní tajemství (know-how) úspěšného žadatele o Autorizaci. Přestože totiž celý systém funguje na principu neziskovosti, je zřejmé, že obchodní potenciál má. Žalobce též vytrhl z kontextu část odůvodnění, kde žalovaný konstatuje, že přístup k informacím o projektu zúčastněné osoby by zlepšil předpoklady pro získání Autorizace, neboť tato pasáž hodnotí ocenitelnost, tj. komerční hodnotu odpíraných informací jako jeden ze znaků obchodního tajemství.
41. Závěrem se žalovaný neztotožnil s přesvědčením žalobce, že zúčastněná osoba je povinným subjektem dle § 2 písm. b) bod 3 InfŽP, jelikož není správním orgánem, ani právnickou osobou pověřenou správním orgánem k výkonu veřejné správy v oblasti životního prostředí, tj. té části veřejné správy, která se uskutečňuje jménem a v zájmu státu a k jejímuž výkonu je nadána veřejnou mocí v podobě pravomoci rozhodovat o právech a povinnostech jiných subjektů, tj. veřejnou institucí (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 8. 2018, č. j. 6 A 185/2016-44).

Posouzení žaloby soudem

42. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
43. Podle § 8 odst. 1 písm. d) InfŽP *odepřeno bude zpřístupnění informace, pokud je vylučují předpisy o ochraně obchodního tajemství.*
44. Podle § 504 OZ *obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení.*
45. Soud nejprve k účastníky zmiňovanému rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2017, č. j. 8 A 214/2016-73, podotýká, že byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2019, č. j. 5 As 161/2017-40, a to pro nepřezkoumatelnost. Následně Městský soud vydal rozsudek ze dne 20. 2. 2020, č. j. 8 A 214/2016-143, kde již zpřístupnění projektu žalobce společnosti Interseroh Czech a.s. (se znečitelnými částmi) neshledal nezákonným zásahem a žalobu zamítl (o kasační stížnosti, sp. zn. 5 As 111/2020, dosud nebylo rozhodnuto). Tento závěr je, stručně řečeno, opřený o to, že žalobce při podání žádosti o Autorizaci sám rozčlenil svůj projekt na veřejnou a neveřejnou část (obsahující obchodní tajemství) a teprve později ve svém vyjádření za obchodní tajemství

označil celý projekt (neveřejnou i veřejnou část), což však odůvodnil toliko stroze. Proto Městský soud v Praze neshledal naplnění subjektivního znaku obchodního tajemství – utajování.

46. Stran žalobcem namítaného nevypořádání celé jeho žádosti soud přitakává argumentaci žalovaného. Žádost žalobce tak, jak ji formuloval, zavádí zkratku „Řízení“ pro řízení o vydání Autorizace zúčastněné osobě, s níž následně operuje. Nelze tedy nijak dovodit, že by žalobce požadoval též informace o jakýchkoli navazujících či souvisejících řízeních o Autorizaci zúčastněné osoby. Žádal-li tedy žalobce o všechny změny projektu zúčastněné osoby, pak se nemohlo jednat o změny relevantní až v jiných řízeních. Postup žalobce, kdy v rámci rozkladu svou žádost rozšiřuje podsouváním její chybné interpretace, nelze akceptovat a soud jej shledává účelovým. Žalobci ostatně nic nebránilo v tom, aby podal další žádost o tyto informace.
47. Soud přisvědčuje námitce žalobce, že se žalovaný ani náznakem nevypořádal s posouzením stáří požadovaných informací, což se odrazilo v nedostatečném uvážení, zda projekt zúčastněné osoby naplňuje objektivní stránku obchodního tajemství [skutečnost, která je (i) konkurenčně významná, (ii) určitelná, (iii) ocenitelná, (iv) v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupná a (v) souvisí se závodem]. Prvostupňový orgán u každé části odepřené informace uvedl, v čem shledává naplnění objektivního znaku obchodního tajemství, avšak stáří informací do této úvahy zahrnuto není. Je pouze konstatováno, že určitá skutečnost má atributy obchodního tajemství, což se sice může jevit jako posuzování ke dni vydání rozhodnutí, leč s ohledem na stáří informace je nevyhnutelné na povinném subjektu požadovat, aby jasně uvedl, že si je vědom stáří informace a z jakého důvodu má i nadále za to, že se jedná o obchodní tajemství. Ačkoli tedy § 504 OZ neuvádí *expressis verbis* čas jako jeden z prvků objektivní stránky obchodního tajemství, z logiky věci jím je, a je jím tím výrazněji, čím je informace starší (zejména hledisko konkurenční významnosti se přitom plynutím času významně oslabuje).
48. Žalobce tuto námitku stručně formuloval již v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí, když vyjádřil pochybnosti nad tím, zda mohou být údaje z roku 2002 ještě v roce 2017 obchodním tajemstvím. Následně ji zopakoval a rozvedl v žalobě a dalších podáních. I kdyby však žalobce tuto námitku v rozkladu nezmínil, soud má za to, že stáří informací je v tomto případě natolik zjevné (15 let), že byl žalovaný povinen vzít tento faktor v úvahu ze své vlastní iniciativy a výslovně se k němu vyjádřit a zhodnotit jej. To se ovšem nestalo a rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
49. Možno dodat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů nelze zhojit ve vyjádření k žalobě (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71 či ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 As 110/2008-99); vyjádření žalovaného, které již obsahuje stručné úvahy o relevantnosti stáří požadovaných informací pro jejich posouzení obchodním tajemstvím, tak není rozhodné.
50. Co se týče subjektivní stránky obchodního tajemství, tj. utajování, soud se přiklání k postoji žalovaného. Je pravdou, že nepostačuje pouhé označení informace za obchodní tajemství vlastníkem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, sp. zn. 7 As 24/2007, či ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. 5 Afs 48/2013), v případě tvrzení subjektivní stránky obchodního tajemství se však soud domnívá, že se povinný subjekt může spokojit i s pouhým tvrzením vlastníka této informace, že ji utajuje a jakým způsobem tak činí.

Požadovat prověření, zda se jedná o účinná opatření k ochraně obchodního tajemství, se soudu jeví jako nepřiměřený požadavek na žalovaného, který je stěží proveditelný (hypoteticky výsledkem všech zaměstnanců vlastníka informace a stanovením okruhu osob, které informaci znají a následně poměřením, jak velký tento okruh je, popř. dokonce výsledkem dalších osob, které se pohybují v daném oboru). Stejně tak postačí i spíše obecné tvrzení, že informace jsou přístupné jen některým zaměstnancům; podrobnosti o tom, kteří zaměstnanci to jsou, jak jsou informace technicky chráněny (v IT systémech, v listinné podobě) soud považuje za nadbytečné. Mimoto, jednalo-li by se o zcela zjevně neutajované informace, pak by bezpochyby byly k dohledání na internetu, či by byly známy mezi osobami, které se věnují danému oboru.

51. Stran povinnosti zpřístupnit informace chráněné obchodním tajemstvím dle § 8 odst. 4 písm. a) InfŽP, tj. týká-li se požadovaná informace působení provozní činnosti podnikatele na životní prostředí, soud přitakává argumentaci žalovaného (vyjádřené již v prvostupňovém rozhodnutí), že se tato výjimka vztahuje na provozní vlivy, tj. emise nebo jiné působení provozní činnosti na životní prostředí, nikoli na všechny informace týkající se provozní činnosti.
52. K dalším námitkám žalobce, které se týkají regulace soutěže mezi autorizovanými osobami (uchazeči o Autorizaci), transparentnosti oblasti zpětného odběru a využití odpadu z obalů a obecně (neziskové) povahy této činnosti se soud vyjadřuje pouze stručně, jelikož mají jen omezený vliv na posouzení žádosti žalobce a posouzení, zda je projekt zúčastněné osoby obchodním tajemstvím (jedná se spíše o vodítka a principy).
53. Pokud jde o dohled nad činností zúčastněné osoby coby autorizované osoby, primárně jej z hlediska zákona vykonává žalovaný, ovšem soud souhlasí i s náhledem žalobce, že je žádoucí také veřejný dohled, a to i ze strany konkurence, což však samo osobě nemůže vyloučit neposkytnutí informace z důvodu, že je obchodním tajemstvím (či z jiného zákonného důvodu).
54. Apel na transparentnost v oblasti podnikání – zpětného odběru a využití odpadu z obalů rovněž nemůže suspendovat ochranu obchodního tajemství. To platí též pro situaci, kdy trh fakticky ovládá jediný subjekt. Kontrola, zda nedochází k zneužití dominantního postavení, je na místě, ovšem nelze docílit mnohosti subjektů na trhu tím, že bude know-how dominantního subjektu regulátorem trhu (tj. žalovaným) automaticky poskytnuto ostatním potenciálním soutěžitelům. Co se týče harmonizace mezi autorizovanými osobami, i zde soud souhlasí s náhledem žalovaného, že harmonizací se nerozumí „okopírování“ obchodního tajemství jiného subjektu, aby byly jejich projekty shodné, ale spolupráce mezi subjekty, která je nepochybně možná i bez přístupu k know-how konkurence.
55. Otázka, zda je zúčastněná osoba povinným subjektem dle InfŽP není předmětem tohoto řízení (žaloba nesměřuje proti ní), soud se však ve shodě s žalovaným domnívá, že tomu tak není.
56. Soud konečně nesouhlasí s přesvědčením zúčastněné osoby, že informace měla být žalobci odepřena dle § 8 odst. 2 písm. a) InfŽP. Naopak se ztotožňuje s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2020, č. j. 8 A 214/2016-143, který akcentoval, že podáním žádosti o autorizaci podle § 17 zákona o obalech vznikla povinnost předat projekt zajišťování sdruženého plnění, jenž je její obligatorní součástí. Skutečnost, že se jedná o dobrovolně podanou žádost, na tom nic nemění, podáním žádosti se projekt stal

podkladem pro rozhodnutí žalovaného a jako takový (při zohlednění všech výjimek z poskytování informací) se stal rovněž předmětem potenciální kontroly ze strany veřejnosti. Tento závěr již dříve dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 8. 2013, č. j. 1 As 73/2013-36 [věc se týkala výkladu § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, jehož znění je v zásadě totožné se zněním § 8 odst. 2 písm. a) InfŽP].

Závěr

57. Jelikož soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, zrušil napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Dále soud vrátil věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný tedy posoudí časový aspekt objektivní stránky obchodního tajemství, tj. zda jsou žalobcem požadované informace i přes jejich signifikantní stáří nadále obchodním tajemstvím.
58. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl žalobce ve věci zcela úspěšný, uložil soud žalovanému zaplatit mu náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve výši 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání nebo návrh ve věci samé - žaloba) a náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 1 428 Kč. Soud nepřiznal náhradu nákladů za repliku žalobce ze dne 18. 6. 2020, neboť pro posouzení věci nepřinášela žádné relevantní skutečnosti. Celkem tak náklady řízení činí 11 228 Kč.
59. Soud dále rozhodl tak, že zúčastněné osobě nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud neuložil plnění žádných povinností, ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. ledna 2021

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu